

הכל מעריכין פרק ראשון ערכין

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הכל וכו' חזק
הוא וגבי כלל וסמיכת ולא
מתחלק: (ב) ד"ה דמסביר וכו'
אגעים אע"פ שאני נקי כלל
הדגל: (ג) ד"ה הואמי וכו'
מפרה הקד' ולא"כ מ"ה חזק
הנ' חזק:

גליון הש"ס

תגום' ד"ה למעושי וכו' ויש
להבנות. עיין פסקים דף לא ע"ב
תוספות ד"ה איש:

רבינו גרשום

מה ת"ל איש איש כי עמימי
כי יהיה זה מבשרו; למעשה
ע"כ כמרת. על שמות מקדש
הקדש; כשהוא אומר צרור הרי
באין כי. כלומר צרור כל שהוא
צורל איש לענין של מטה אי"כ מה
שאר כי הנגזר איש מור ומורס
ולא אשה מורסת ומורסת ואי
(אמרת) קשיא; מה צרור לרבות
למה מצרור לא כהן חביב
בנענים אשה ורבותי ואיש או
אשה כי יהיה בעור שרשר בהות
הוא; אל לא קשיא אל כנגזר הות
הוא; הכל וקרא אל הנענים

והכל כשרין לראות. חרא היא
אלא משום שלא חגי' להו גבי הדד
והכל כשרין לראות את [הנענים]
עשרין ומבין ורואה: הכל כשרין ל
שמו' אחיו מחמת מילה: הכל ש

זאת לקרותה ולהוציא זכרים
שלשה עבדים אבל אין שתי
אנשים לפי שיש באנשים מה
צריח ואין העבדים חומרים

יגו' (ויקרא טו): **מכרת**. טז (דברים)
 והיא קרה צננום טמא למקדש חביב
 ומחייב ליה כרת ולחיי כחיי אש
 ומעטיו קטן ללאו בר עושין אלא אכל
 טמא הוא לטמא אכולין ומשקין כגדול:
 והטעם משמע זרעו אחרינה לרבות
 אלה: **א"כ למח נאמר אש לנעין**
למקדש. דמשמע דאף לא אשה ולא
 אטמא יטמא^(א) קאי דהתם אפי' אשה
 נאמא אקרא לזמטה קאי דמשמע
 ופריעה ופרימה: הכל רואין והכל
 שרים לרבות דהוא אש^(ב) טז (ו)
 יגו' הדדי תניא: **בדמסברי ליה וסבר**.
 נלכות נגעים^(ג): **שאינו בקי**. יז והולך
 ולמדי חכם שראל ורואה עמו
 יאמר לו אמר טמא והוא אומר חביב
 והוא אומר שהטומאה והטהרה תליה
 במאמר הכהן והכי תניא בחי'י: **והאמר**
תאמר. כפרק קמא לשבעות דקא^(ד):
קדש. לערם מימי חיים כלפי חקת
 עמייהו לרננו ורבי יהודה מפרש
 נמש' יונא שפרט טרף בקלפי^(ה) דף
 טז. **ערל**. שבוט אמיז ממתת מילה:
הוא. ממי טמא על הטמא: **הואטו**
שטה. יא טעמא מפרש ציננות ב'פ'
 שטרל^(ו) דף עב: **דף דהוה אטובל יוס**
 ופסול דתורהו וכשר כפרה^(ז): **כפרה**
 הכל שומעין איכא כפרק קמא
 וחולין^(ח) דף ב טז: **הכל מעלין**.
 כפרה כתרל דכחכות דקא^(ט):
 לחמיו

[illegible]

בכריתות (דף מה.) וזו הלכות ככל הני שמעתי אלא כדרכי נחמן וס' יומינין אכלתי עם אצא הלפחה ועם חזבני ולא זמנין עלי עד שה' יתברך יתחיל דיומן (דף צא.) דמנן מטרון בן יום אחד ממעמד יצא קרנא בנכנס למקדש טמא כחבי ומחייב ליה כרת ולהכי כחבי איש' משקינן כבודו * רש' דמנמה למח' יקר לנפוטורי כיון ללא מחזיר' נקטן ומיחו וס' ר' דמשום קלון האש' דמחייב דומיא דבמהה הררעעעו שמע' צרו דמחייב ליה לרבות את האש' אי"כ ללא תהא אצורו.

קאי יפהס דהס אפילו אשה אלז קארט לנחמ קאי דמשע
לא ילפנין דהס אפילו קארט דע"ג שאין גריות לנחמ
משמע אשה יו"ט מקום קטן דכתיב (מגדל) אל ונפש דלם ויבין
(קטן) [זקן] מכלל דשאר נעשים ליכא לעמלות אשה אל
מפרשה ופירמה והכרוז לרעות קטן לעמלות וי"ל דמקשה
הרב בשו"ת פאראות. מזה הוא ולאו גבי הדדי מנא:
לנחמ נעשים. שאני קטן והולך מ"מ ורואה עמו הוא ורואה
אלוהים בנ"י. והספס' בנ"י אמרנו ישאל מדכחיז אל וא
לחז"ל עומאה וטהרה אלז מפי חז"ל אש"י כהן שוטה רואה נעשים
למקבלי אל וכן דלז לאו אכתי קאי אלז אישאלז מנח דקדאז
לרעותו היום וי"ל דע"ג שאני בקי אלז בנאות נגז' דו' כשר
לרעותו שוטה בפרק הערף (ויחא גמ'). ע"ה. שמו אחיו
דלז אלז שמו פירק הערף (דף ע"ג). מדי דהו' אטעול אל
אלז דר' אלעזר שגורא בפי כל יומר: "תר"י הכל שומעין בפי'

תנאי תרדייהו ואיכא דאמרי הכל רואין את הנגעם הכל יכולין לראות הנגעם אע"פ שאינן בקיין. ע"פ שהמקרא תלמוד כהנים למה: הא דמסביר ליה וסבר שאומרו לו יך ראה אם כך וכך הן ש. ליתן אפר חמאת בתוך המים: (נ) יהודה מכשין בטען כו'. מפורש טעמיהו במסכת יוצא: ע"פ. וס' חר הכל שומעו איכא במתניין כמא דרשית תולין: ישראל מומר. מומר לרבר אתר:

עצור ליתן טעם. הראש וזל: א) אשה בוגר. אביה רודקשה אשה לאיש לכל עונשין שבחיה הראש
השני תאריך מדיד ומספרי: ב) ודואה חלימד חכמי ישראל (מראה) עמו ואמר לו אסור טעם
על ידן עונשין עמנו עזר ולימוד ראיה בקטן עמנו לעמוד דרך חכמה אבירייה וכו' ואין
אין ב) כל המעשיות קטן המעשה: ח) ודואה קטן נמחק: ו) שיש שמעוהו שיש אחריו: ז) ודואה
קטא אשה איש. לשון הראש וזל: א) אשה בוגר קטן חיהב בקטן נמחק: ב) ענשין קטן ודואה קטן
אין אשה הבנה חיובת ודואה חלימד

מאי לאתויי נשים וכדר' יהושע בן לוי ^א דאמר
 'יהושע בן לוי' נשים חייבות במקרא מגילה
 שאף הן היו באותו הנס הכל חייבין בויום ^ב
 לאתויי מאי לאתויי נשים ועבדים ^ג דרתניא
 נשים מזמנות לעצמן ועבדים מזמנין לעצמן
 הכל מצטרפין ליזמין לאתויי מאי ^ד לאתויי
 קטן היודע למי מברכין דאמר רב נחמן
 'יודע למי מברכין' מזמנין עליו ^ה הכל
 משמטמאין בזיבה לאתויי מאי לאתויי תינוק בן
 יומיו ^ו דרתניא איש מה ת"ל 'איש איש'
 'לרבות תינוק בן יום אחד שמטמא בזיבה'
 דברי רבי יהודה רבי ישמעאל בנו של רבי
 יוחנן בן ברוקה אומר אינו צריך הרי הוא אומר
 'ויהוב את זובו לזכר ולנקבה לזכר כל שהוא'
 וזכר בין קטן בין גדול לנקבה כל שהיא נקבה
 בין קטנה בין גדולה אם כן מה תלמוד לומר
 'איש איש' ^ז 'לכדתיה' כלשון בני אדם הכל
 בטמא מת לאתויי מאי ^ח לאתויי
 קטן סלקא דעתך אמינא 'איש אשר יטמא'
 'ולא יתחטא איש אין קטן לא קמ"ל' ^ט ועל
 תפשוטו אשר היו שם אלא איש למעוטי
 למעוטי קטן מכרת ^י הכל מטמאין בנגעים
 לאתויי מאי לאתויי 'קטן סד"א' איש צרוע
 כתיב איש אין קטן לא קמ"ל 'ואימא הכי נמי'
 'אדם כי יהיה בעור בשרו' ^{יא} מכל מקום ואלא
 'איש למה לי לכדתניא' איש אין לי אלא איש
 אשה מניין כשהוא אומר ^{יב} 'והצרוע הרי'
 'באן שנים א"כ מה ת"ל איש לענין של מטה

ידעת ופורמת הכל רואין את הננעים ^{הכל} הכל
מאי ^הלאותוי שאינו בקי בהן ובשמותיהן
מותרין אינו רואה את הננעים אמר רבינא
בר הא דמסברי ליה ולא סבר: הכל כשרין
לאותוי קמן ולרבנן לאותוי אשה ^הדתנן
שוטה וקטן רבי יהודה מכשיר בקמן ופוסל
ירין להזות לאותוי מאי לאותוי ערל וכדכ"א
זו כשרה: ^ההכל שוחטין לאותוי מאי ^החדא
אלא מומר ^ההכל מעלין לא ^הלאותוי מאי
לאותוי

[illegible]

אקרא ללחמך קאי דמשעני פרישה ופרימה ליה. וזו
 ש"ג שאין גבילות ללחם שיער בוקין האשם עומדה ויש
 חזרה אל ונפש אל ויבין פקדונים ק"ו ויבא שטחם ויש
 יבא לעומדות אשם אל לא מן הפסוק וקשה י"א הוה
 קני לטומאה וכן דמחברא למעני פרישה דין ופרימתה
 גבי הדדי מיני: **והאמר** ט"ז. פקדן קמא לטומאה
 הוה עמו הוה אומר ט"ח הוה אומר ט"ח שטחם שטחם
 וכל מוכריב זו אל אחר ומוקפין קמא שטחם שטחם
 הוה שטחם הוה אומר נגעים ט"ט ופרימתה קמא
 קאי אל אחר שטחם דקאי גביה מחברא ליה וסבר וז"ל
 בנאות נקט דין כשר לרבות: **ולקדוש** י"ב עבר מים
 ע"ה. שמו אחר מחמת מילה שזה ממימי
 יד הוא אקבול וס פסוקו בפרומה וכשר כשר וז"ל
 תר"י הכל שוטפין כפ"ק דחולין דף ק' דף ק"ו: **הכני**

הראש י"ל: [פ] למעשה קטן מברכה. תימא.
לענין טעמא אחרבי נמי לענין עוש טעמא
הדשאח בר עושין הוא ולא ברע מגדול
לי למה בדרשו על דרשו ו יחור מכה את:

ומורה קאמל חלמודא היבא אשכחן קטן
 איזט לאיש לכל עונשין שבחתי' הרי"א הרואי
 (מוראה) עמו ואמר לו אמור טעם הווא אומר טעור וכו' וכן
 עיניו חרד וריקת הווא אביתיה' ולא ריקת אהמני' משום דמתי' מפישי' ספי' כלו ו
 ישיש' משום אחרת: (עו) לאביתיה' וכלשון דשאלו אפר' משום מריצתא
 במס' שמיטת: (עו) גנש' קטן דבית' קטן נמקח: (עו) וקשה דאמר אישכא אדם לרבי
 אה אהרן הכהן חיובת למאי חלטה חתמי' ליש: (עו) נגע דמסבירי אדם לשר:

ו' אפי' בשבת ומשי כאן בקטן שהגיע למימין כלומר בקטן ושהגיע למימין ומעבדן למי' ד' פקדן פקדן חרש ודף מנזיל והפסוק ויבן שבעה למימין שמירת שבת אבל לא הגיע למימין קצתה שופר והיו קצתה חידוש: **לפתח** נגיש. במקרה במקרה מגילה וכשרים לקרות ולהוציא וכרס חובתן ל'ה. אבל בדי' לא פסק הכי כי' ומבאין ראהו מה התוספתא ח' לשון לא חייב במקרה מגילה ח' טומטוס ואנדרוניוס חייבין ואין מוציאין הריב"ז חובתן אנדרוניוס מוציא מיט ואין מוציא לא שאני מיט טומטוס איני מוציא לא את מיט ולא בן שאני מיט מי שפזי עבד ואזי בן שאני מיט מוציא לא את מיט ולא את שאני מיט נשים ועבדים וקטנים

גדולות הוסיפו
למי שחלל חנו

[illegible]

ימים הידועים לצי

[illegible]

מדרש אבא כתיב ולא אשה
הוא ויל יסדא כיון דאחריב
דלות ולא מסתבר למטרו כיון
י ליה לתלמודא למיט. והמיה
נר ובהם אביריש פקב כן סורר
י יסדא אסרין קריא למטרו
[ט] הוא ולא בני הדדי תניא
מלתקא [ט] שגיה לחינד
ספא ייב יחסיפ הראש ויל
מקא אס' ר' יוסי בר' לטון
ד' גנ ישרא' מה חיל והובא

[illegible]